

Arrest

**nr. 49 731 van 19 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 21 maart 2009 en heeft zich op 1 april 2009 een eerste keer vluchteling verklaard. Verzoeker gaf geen gevolg aan de oproep van de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor hij geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.2. Verzoeker verbleef enkele maanden in Frankrijk en kwam op 22 maart 2010 een tweede keer het Rijk binnen. Hij verklaarde zich dezelfde dag vluchteling.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 mei 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 juni 2010.

1.4. Op 28 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tenmanez, provincie Idlib, en de Syrische nationaliteit te bezitten. In 2003 leerde u S. (...) kennen en werden jullie verliefd. Jullie respectievelijke families hadden geen bezwaar tegen deze relatie en gingen in 2006 akkoord met een huwelijk. S(...)'s kozijn, S. (...), wilde haar echter ook huwen en bedreigde u in april 2006 met de dood zo u haar niet met rust zou laten. U bracht S. (...) hiervan op de hoogte en zij berichtte hierover aan haar moeder die vervolgens haar echtgenoot inlichtte. Later vernam u dan van uw vriendin dat haar ouders met S. (...) hadden gepraat, die echter hieromtrent geen opmerkingen wenste te maken. U werd een tweede keer door S. (...) bedreigd en lichtte enkel uw broer Mohammad hierover in. Een tiental dagen later, in april 2006, werd uw broer door S. (...) geslagen. Toen uw kozijn M. (...) dit zag, kwam ook hij tussen en ontstond er een gevecht. Twee dagen later vielen S. (...) en een vijftiental van diens familieleden uw huis binnen en ontstond er een gevecht met u en uw aanwezige broers. U legde daarop klacht neer tegen S. (...) bij de lokale politie. Toen de politie hem hiervan op de hoogte bracht, legde S. (...), wiens familie vele contacten heeft met hooggeplaatste personaliteiten, op zijn beurt klacht tegen u neer en beschuldigde u ervan banden te hebben met de Moslimbroeders en de Syrische president en staat te hebben beledigd. Er was geen sprake meer van de door u ingediende klacht. Twee dagen later kwam de politie naar uw huis en deelde aan uw moeder de precieze inhoud van deze klacht mee. Eigenlijk was de opzet van dit bezoek u te arresteren, doch toen ze u niet thuis aantroffen, zeiden ze aan uw moeder dat u diende te vluchten. Toen u 's avonds thuis kwam raadde uw moeder u aan te vluchten en vertrok u, in april, naar uw zus in Sinjar (Syrië). Tien dagen na uw aankomst alhier vernam u van uw schoonbroer dat de Mukhabarat naar uw huis was gekomen op zoek naar u. Zij waren intussen verantwoordelijk voor uw dossier. Enige tijd later werd er bij uw moeder een convocatie voor u afgegeven, u diende zich ergens in mei 2006 aan te melden op het tribunaal in Idlib. Toen u hieraan geen gehoor gaf volgde er een tweede convocatie en werd er op gewezen dat er zware sancties zouden volgen zo u ook hier geen gehoor aan gaf. Einde mei 2006 werd u dan bij verstek tot 5 jaar veroordeeld. Uw broer berichtte u hierover in Sinjar. In november 2006 stak u in een taxi de Syrisch-Turkse grens over, in het bezit zijnde van uw eigen paspoort. Via Istanbul en Athene reisde u naar Kreta waar u iets meer dan een jaar verbleef. U verliet Griekenland einde 2007/begin 2008 omdat u van jongeren had gehoord dat er 'beter werk' was in Italië en trok via Milaan naar Sardinië, waar u illegaal werkte. U werd er drie keer opgepakt gezien u niet over de nodige documenten beschikte. Omdat u had vernomen dat Italië geen goed land was voor Syriërs, kwam u via Frankrijk naar België en vroeg hier op 1 april 2009 asiel aan. Daar u schrik had naar Italië te worden teruggestuurd, gaf u geen gevolg aan de oproep van de Dienst Vreemdelingenzaken en verbleef u vervolgens een tweetal maanden (juli-september 2009) in Frankrijk. Vervolgens keerde u op aanraden van een Tunesische vriend naar België terug en vroeg hier op 22 maart 2010 een tweede keer asiel aan. Sinds uw vertrek uit Syrië hebt u regelmatig contact met familie en vrienden aldaar. Uw familie heeft geen problemen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*Zo verklaart u **na uw vertrek uit Syrië meer dan een jaar in Kreta te hebben verbleven en een quasi gelijklopende periode in Sardinië te hebben doorgebracht**. U zou op beide plekken illegaal hebben verbleven en met zwartwerk in uw onderhoud hebben voorzien. Gevraagd tijdens uw gehoor op het CGVS of u in Griekenland asiel hebt aangevraagd, stelt u dit **niet** te hebben gedaan en zelfs niet eens te weten of de mogelijkheid daartoe bestond. U gevraagd waarom u zich hieromtrent niet hebt bevraagd, stelt niet te weten waarom u dit hebt nagelaten. U dan gevraagd waarom u Griekenland hebt verlaten, stelt van jongeren daar te hebben vernomen dat er in Italië 'beter werk' was. U vervolgens gevraagd of u dan in Italië asiel hebt aangevraagd, **ontkent** en stelt van jongeren die u daar ontmoette te hebben gehoord dat u sowieso niet zou worden geaccepteerd en bijgevolg hebt u dit nagelaten. U dan naar de reden van uw vertrek uit Italië gevraagd stelt daar een Marokkaan te hebben leren kennen die u vertelde dat Syriërs niet warm onthaald worden in Italië en u naar België moest gaan (CGVS p.2). Uit bovenstaande observaties blijkt dat u, na uw vertrek uit uw thuisland, **op geen enkel moment een poging hebt ondernomen om in Griekenland of in Italië asiel aan te vragen** en u kunt voor deze nalatigheid geen enkele valabele reden opgeven. In Griekenland heeft u zich hieromtrent zelfs niet*

eens geïnformeerd en ook in Italië zou u enkel op aangeven van een aantal jongeren dit hebben nagelaten. Gezien u in november 2006 oordeelde dat u niet langer in uw eigen land kon verblijven daar uw leven in gevaar was kan het niet overtuigen dat u geen enkele poging hebt ondernomen om, éénmaal aangekomen in een Europees land, op zijn minst een poging te ondernemen om bescherming aan te vragen. Ook uit de redenen waarom u dan deze landen hebt verlaten, zie supra, kan geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid. Uw nonchalante houding ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor vervolging. Deze appreciatie wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u pas op 1 april 2009 in België een asielaanvraag hebt ingediend, dus bijna drie jaar na uw vertrek. Bovendien hebt u in kader van uw eerste asielprocedure dan ook nog eens **nagelaten** zich aan te melden voor uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. U hiernaar gevraagd stelt dat een aantal jonge Syriërs u hier op het risico hadden gewezen dat u wel eens naar Italië zou kunnen worden teruggestuurd, uw vingerafdrukken waren genomen, en u zich bijgevolg dan niet hebt aangemeld en dan maar voor twee maanden naar Frankrijk bent vertrokken omdat u niet zou hebben geweten wat nu te doen (CGVS p.3). Weerom ondermijnt u door uw lakse houding de geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangevoerde asielmotieven.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u beweerde asielmotieven wordt bevestigd door volgende vaststellingen. Zo verklaart u dat Safwaan, gezien hij en zijn familie contacten hebben met hooggeplaatste personaliteiten (commandanten en generaals), erin was geslaagd een klacht tegen u neer te leggen waarin u ervan werd beschuldigd banden te hebben met de Moslimbroeders en de Syrische president en staat te hebben beledigd (CGVS pp.4-5). Aantijgingen die, zoals algemeen is geweten, zeer ernstig zijn. In dit opzicht kan het dan ook **niet overtuigen** dat de politieagenten, toen ze naar uw huis waren gekomen om u te arresteren maar u daar niet aantroffen, uw moeder hadden gezegd dat zij u moest aanraden te vluchten. U gevraagd waarom de agenten dit hadden gedaan, stelt dat in een dorp iedereen elkaar kent en ze wisten dat u onschuldig was. Gezien u echter ook stelt dat Safwaan en diens familie afkomstig zijn uit ditzelfde dorp, implicerend dat zij dus ook iedereen in het dorp kennen, en veel invloedrijke contacten hebben, kan het niet overtuigen dat deze agenten het risico zouden hebben genomen u te waarschuwen. Ze konden er immers van uitgaan dat, zo hun rol in uw ontsnapping aan het licht zou komen, ze het zelf zwaar te verduren zouden krijgen. U hierop gewezen komt niet verder dan te stellen dat het dorpsagenten zijn en dat ze 24 uur de tijd hebben om iemand te vinden, zoniet wordt het dossier aan de Mukhabarat in de provincie Idlib overgemaakt. Uw antwoord is naast de kwestie en kan totaal niet overtuigen, temeer u dan ook nog **niet eens weet welke Mukhabarat met uw dossier werd belast**. Immers u hiernaar gepeild kunt slechts antwoorden te weten dat er verschillende secties van de Mukhabarat bestaan, doch hieromtrent geen verdere details te hebben (CGVS pp.4-5). Dat **u niet eens weet welke specifieke autoriteit met uw zaak is belast** en blijkbaar niets heeft ondernomen om hierin duidelijkheid te scheppen ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Voorts stelt u dat er in de periode dat u bij uw zus in Sinjar was ondergedoken, twee convocaties op uw naam thuis waren toegekomen en waarin u werd opgedragen zich aan te melden op het tribunaal in Idlib. U gevraagd bij welk tribunaal u zich diende aan te melden, moet hierop **het antwoord schuldig blijven**. U gevraagd wanneer u zich beide keren diende aan te melden, kunt slechts **zeer vaag** stellen 'ergens in mei'. Voorts bent u **niet bij machte** enige toelichting te geven over de specifieke rechtbank, u werd immers in mei 2006 bij verstek veroordeeld, of door welke rechter u bij verstek zou zijn veroordeeld. U hiernaar gevraagd, stelt dat u het niet nodig acht dit te weten daar S. (...) hiervoor verantwoordelijk is (CGVS p.5). Mocht er aan deze convocaties en veroordeling enig geloof kunnen worden gehecht, kan er van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld hieromtrent accurate informatie te vergaren, daar zulks essentieel is om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten, temeer deze convocaties zich gewoon bij u thuis bevinden en u, zowel in de periode dat u in Sinjar zat ondergedoken als sinds uw vertrek uit het land, steeds contact had met het thuisfront (CGVS p.5).

Verder verklaart u dat de autoriteiten u, in de periode dat u ondergedoken zat bij uw zus in Sinjar, daar **nooit** zijn komen zoeken. Gezien u verklaart hier toch ettelijke maanden te hebben verbleven, meer bepaald van april tot november 2006, werpt deze nalatigheid de nodige vragen op en werd u hier dan ook naar gevraagd. U stelt als wedervraag 'waar zouden ze me wel zoeken?'. U dan erop gewezen dat het toch logisch is dat ze bij uw zus zouden langskomen, vraagt zich dan af wie dan wel zou hebben gezegd dat u daar verbleef (CGVS p.6). Gezien algemeen geweten is dat de Mukhabarat over een uitgebreid informatienetwerk beschikt is en gezien u zelf aangeeft einde mei 2006 bij verstek te zijn veroordeeld is het totaal niet geloofwaardig dat de Mukhabarat nooit de moeite zou hebben genomen bij uw zus langs te gaan.

Wat ook **niet kan overtuigen** is de vaststelling dat u, die beweert 'illegaal' de Syrisch-Turkse grens te zijn overgestoken, het risico nam gewoon uw eigen paspoort mee te nemen, temeer u dan intussen ook nog eens bij verstek was veroordeeld. U hierop gewezen, werpt op ervan overtuigd te zijn

geweest tijdens het traject nooit te zullen worden gecontroleerd (CGVS p.6). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar dit geen zekerheid is en niet uit te sluiten viel dat u toch wel eens zou kunnen worden gecontroleerd en uw laconieke manier van handelen ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en een vertaling naar het Italiaans hiervan neer. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden aangezien uit de beslissing, die ondertekend werd door de adjunct-commissaris, niet blijkt dat deze de beslissing genomen heeft omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou verhinderd zijn.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker dat hij zijn plicht vervuld heeft en voldoende aangetoond heeft dat *“hij een reëel risico van ernstige schade geleden heeft, zijnde de twee veroordelingen van verzoeker bij verstek”*. Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke het bewijs van vervolging geen absolute vraag is en poneert dat het feit dat hij geen poging heeft ondernomen om in Griekenland en Italië asiel aan te vragen, niets ter zake doet, het argument dat hij geen kennis heeft over welke Mukhabarat zijn dossier behandeld heeft niet overtuigend is, het onredelijk is dat hij de naam van de rechter die hem veroordeeld heeft, zou kennen en dat hij zich niet in de plaats van de Mukhabarat kan stellen om na te gaan waarom zij verzoeker niet bij zijn zus gaan zoeken zijn. Verzoeker voert ten slotte aan dat bij een terugkeer de mogelijkheid bestaat dat hij onderworpen zou worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden gezien zijn veroordeling bij verstek.

Er worden geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden omdat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris deze beslissing genomen heeft omdat de commissaris-generaal zou verhinderd zijn, wijst de Raad erop dat artikel 23 van de “Wet houdende diverse bepalingen” van 30 december 2009, in het Staatsblad gepubliceerd op 31 december 2009, het volgende bepaalt:

“Art. 23. Artikel 57/9, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

« Voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, 1° tot 7°, wordt de beslissing genomen door de Commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten en dit onder gezag en leiding van de Commissaris-generaal. In dat geval ondertekenen de adjuncten met de formule « Bij delegatie ».”.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de beslissing conform het nieuwe artikel 57/9, eerste lid van de vreemdelingenwet bij delegatie door adjunct-commissaris Eva VISSERS werd genomen en ondertekend. Dat de bestreden beslissing dient vernietigd worden, kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

2.4. Verder ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de

vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het feit dat hij op geen enkel moment een poging heeft ondernomen om in Griekenland of in Italië asiel aan te vragen zonder hiervoor een valabele reden op te geven, hij pas drie jaar na zijn vertrek uit Syrië in België asiel aanvraagt en hij tijdens zijn eerste asielaanvraag nagelaten heeft zich te melden voor zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn beweerde vrees voor vervolging fundamenteel ondermijnt, (ii) zijn verklaringen over zijn beweerde asielmotieven ongeloofwaardig zijn vermits het niet kan overtuigen dat, gezien de zware aantijgingen, de politieagenten verzoeker zouden aanraden te vluchten, hij niet eens weet welke Mukhabarat met zijn dossier werd belast, noch bij welk tribunaal hij zich diende aan te melden, noch door welke rechtbank en welke rechter hij werd veroordeeld, hetgeen onaanvaardbaar is vermits de convocaties zich bij verzoeker thuis bevinden en hij sinds zijn vertrek uit Syrië nog contact had met het thuisfront, (iii) het, gelet op het feit dat de Mukhabarat over een uitgebreid informatienetwerk beschikt en hij sinds eind mei 2006 bij verstek veroordeeld werd, niet geloofwaardig is dat de Mukhabarat nooit de moeite zou genomen hebben bij zijn zus langs te gaan, (iv) het niet kan overtuigen dat verzoeker het risico nam om met zijn eigen paspoort illegaal de Syrisch-Turkse grens over te steken, temeer hij bij verstek veroordeeld was, en (v) zijn identiteitskaart en een vertaling naar het Italiaans van zijn identiteitskaart, slechts betrekking hebben op zijn identiteit, die niet ter discussie staat.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in november 2006 Syrië verliet, hij een jaar en een maand in Kreta verbleef zonder asiel te hebben aangevraagd of er zich zelfs te hebben over geïnformeerd, hij tot voor zijn aankomst in België in maart 2009 in Sardinië verbleef eveneens zonder asiel aan te vragen omdat "*de jongeren die ik tegenkwam zeiden dat ik het niet moest doen omdat ik toch niet geaccepteerd zou worden*" (CGVS, p. 2). Verzoeker diende op 1 april 2009 een eerste asielaanvraag in België, doch werd geacht afstand te hebben gedaan van deze asielaanvraag nadat hij zich na opgeroepen te zijn, niet meldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Na een verblijf van enkele maanden in Frankrijk, keerde verzoeker op aanraden van een Tunesiër terug naar België en diende hij een tweede asielaanvraag in. Verzoekers nalatige en ongeïnteresseerde houding staat haaks op zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en, in tegenstelling tot wat hij beweert, ondermijnt deze nonchalante houding wel degelijk zijn algehele geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde feiten.

2.9. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde -eenmaal en niet tweemaal zoals hij verkeerdelijk in zijn verzoekschrift beweert- bij verstek te zijn veroordeeld nadat de jaloerse neef van zijn vriendin, waarmee hij met toestemming van beide families zou trouwen, hem ervan beschuldigd had banden te hebben met de Moslimbroeders en de Syrische president te hebben beledigd. Ofschoon de politie tweemaal een convocatie afleverde bij verzoeker thuis en verzoekers familie een advocaat inschakelde (CGVS, p. 5), dient de Raad vast te stellen dat verzoeker noch de convocaties, noch een document van zijn advocaat, noch een document ter staving van zijn veroordeling heeft neergelegd. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen eveneens blijkt dat hij sinds zijn vertrek uit Syrië in

contact bleef met zijn familieleden en zijn vriendin (CGVS, p. 2 en 6) en hij hen zou kunnen vragen hebben deze documenten op te sturen.

2.10. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenmin middels zijn verklaringen zijn relaas en vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Zo kan hij geen enkele toelichting verschaffen over zijn beweerde vervolging en veroordeling. Hij blijkt niet op de hoogte te zijn van welke Mukhabarat met zijn dossier belast was, evenmin bij welk tribunaal hij zich diende aan te melden en wanneer hij zich specifiek diende aan te melden en dit terwijl verzoeker nog in Syrië verbleef bij zijn zus en hij blijkens zijn beweringen in diezelfde periode, namelijk mei 2006, bij verstek tot 5 jaar werd veroordeeld. Derhalve hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoekers opgediste relaas. Immers zijn laconieke houding, gebrek aan interesse en kennis van zijn eigen rechtszaak verhinderen ook maar enig geloof te hechten aan het opgediste relaas. Overigens kan verwacht worden dat indien een persoon daadwerkelijk ten onrechte bij verstek wordt veroordeeld hij wel enige actie zal ondernemen, hetzij door een advocaat onder de arm te nemen hetzij door een poging te ondernemen beroep aan te tekenen. Verzoeker doet de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande af als "niet overtuigend" en "onredelijk" terwijl zijn gebrek om ook op dit moment meer klaarheid te scheppen over zijn situatie nogmaals wijst op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij al het mogelijke doet om zo volledig mogelijke informatie te bekomen omtrent zijn persoonlijke problemen. De vaststelling dat verzoeker, ofschoon hij contact heeft met het thuisfront, geen enkele inspanning heeft ondernomen om zich hierover in te lichten, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gesteld dat het niet geloofwaardig is dat de Mukhabarat, waarvan algemeen geweten is dat deze over een uitgebreid informatienetwerk beschikt, niet de moeite zou gedaan hebben om bij verzoekers zus langs te gaan. Verzoekers verweer dat hij zich niet in de plaats van de Mukhabarat kan stellen om het antwoord hierop te geven en dat hij de vraag aan de Mukhabarat moet stellen, is niet ernstig.

De overige motieven van de bestreden beslissing, met name dat het niet kan overtuigen dat de politieagenten verzoeker via zijn moeder zouden gewaarschuwd hebben en hem aangemaand hebben te vluchten, en het evenmin kan overtuigen dat hij het risico nam om met zijn eigen paspoort de Syrisch-Turkse grens over te steken, temeer hij intussen bij verstek veroordeeld was, worden door verzoeker niet betwist.

2.11. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en mede gelet op het feit dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft ook maar enig begin van bewijs voor te leggen van zijn relaas, zonder dat hij daar enige valabele reden voor heeft, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij omwille van zijn veroordeling vreest onderworpen te worden aan onmenselijk en vernederende omstandigheden. Naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hem dwingen terug te keren naar zijn land van herkomst, een schending zou uitmaken van de Conventie van Genève, merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS